

V AMATÉRSKÉM DIVADLE UŽ MĚ NEPŘEKVAPUJE NIC

Rozhovor s divákem, prof. PhDr. Janem Císařem, CSc.

Přijel jste do Volyně kvůli konkrétnímu představení?

Ano, chtěl jsem vidět, jak se jede z Prahy do Hronova a zpět. Zajímalo mě, jak to předělali a co s tím provedli, zejména jistý Otto Linhart.

Věděli jste o tomto představení něco předem?

Nevěděl jsem nic, ale znám text a viděl jsem ho dvakrát inscenovaný. Jednou v Ostravě, což bylo velice slušné představení, a pak jsem ho viděl dokonce kdysi v Rusku. Víím tedy, co text obnáší. A protože je to text, který mě zajímá, byl jsem zvědav, co si s ním tahle parta počne.

Nepřekvapilo vás zařazení této inscenace sem na Volyni?

V amatérském divadle už mě nepřekvapuje nic, a v divadle vůbec. Říkal jsem si, že kdyby to představení bylo na Písku, bylo by to - možná pro představení i pro Písek sám - vzhledem k té barvě, zajímavější.

Myslíte, že dnes ještě funguje žánrové zařazování do přehlídek?

Myslím si, že v mnohém ne, a bude to čím dál tím horší, protože samozřejmě divadlo již v leccems porušuje velmi radikálně zákonitosti či nějaké normy, kritéria, pravidla, nazvěme to, jak chceme. Myslím, že už to tak bohužel bude dál a že už to ani nebude divadlo, bude to cosi jiného a bůhví, jak dlouho to vydrží.

Jak to řešit v systému přehlídek?

To nevím. Přehlídky samy o sobě, kdybychom je probrali, mají kritéria nejrůznější. Jednou je to jakoby typ divadla, druh divadla, jindy je to dáno věkem, jindy jinými cíli, jako výchovná dramatika. Už se bude asi muset velmi operativně přihlížet k nejrůznějším možnostem. Toto konkrétní představení je tady, protože volnost je velká a bude se podle mě rozevírat čím dál tím víc.

Je pestrost představení v posledních letech větší?

Rozhodně je, protože celé divadlo je neskonale více diferencované, než bývalo. Jednak se výrazně diferencují diváci,

to si nebudeme zapírat, a to až potud, že někteří odmítají určité typy divadel, určité podoby divadla. Za druhé divadlo nemá žádné pevné hranice a pevné prostředky vymezení. V té diferenciaci je čím dál tím bohatší.

V čem jsou podle vás diváci různorodější?

V tom, co chtějí od divadla. Jsou typy divadel, které vám řada diváků odmítne, protože se jim nelíbí, nebaví je, cítí se podvedeni. Třeba zmiňované dnešní představení není podle mě pro řadu diváků. Není to tak, že by jím normální divák byl nadšen, uspokojen. Normálním divákem myslím to, jak se vyprofiloval za dlouhá desetiletí, tedy za sto padesát až sto osmdesát let, pokud jde o činohru. Na konci osmáctého století se začala formovat činohra, vytvořil se typ divadla, kterému se říkalo měšťanské, a to formovalo diváka velmi silně. Divák si žádá jisté věci. Ty mu toto představení nedává, naopak je v některých polohách až provokativní.

pokračování na straně 6

DS Dialog Brno / režie: J. Říha

Frigyés Karinthy / J. Říha: Bílý králík

DRAMATIK FRIGYES KARINTHY SKUTEČNĚ EXISTUJE

Rozhovor s režisérem Janem Říhou

Jak vznikla předloha vaší inscenace?

Jde o volně vytvořený celek ze skečů maďarského autora Frigyese Karinthyho, který skutečně tímto způsobem psal. Hru Bílý králík ovšem pochopitelně nenapsal, tu jsme dali dohromady my a jsou to již zmíněné skeče protané jeho životním příběhem.

Chvilími jsem měl pocit, že se jedná o fiktivní postavu...

Dramatik Frigyés Karinthy skutečně existuje, ale některé jeho životní příběhy v naší inscenaci jsou fiktivní. Není o něm totiž u nás mnoho zmínek. Existují v podstatě pouze holá fakta, na základě kterých není možné vytvořit žádnou hru. Některé věci jsme si tedy přimysleli. Povídky z naší hry jsou však jeho a vytvořil je ve třicátých letech minulého století.

Přehlídek se zúčastňujete pravidelně?

Ano. Jezdíme však většinou na hodonínské přehlídce. Z Brna to tam máme nejbliž.

Přijeli jste jako náhradníci a v brožůře tudíž není představen váš soubor. Můžete nám jej představit?

Jmenujeme se Divadelní studio Dialog. Jde o mnohožánrový soubor, který byl založen v roce 1998. Na jeho založení se podíleli tehdejší studenti a děti od dvanácti do čtrnácti let, kteří začali společně tvořit divadlo v rámci školy. Později se osamostatnili a vzniklo klasické amatérské divadlo.

Co tvoří váš repertoár?

Kromě Bílého králíka máme na repertoáru konverzační komedie. Například Dva na kanapi, Limonádového Joea nebo Ostře sledované vlaky. Jde o pestrou směs.

A plány do budoucna?

Jsme ve fázi přemýšlení, co od nové sezóny začneme dělat. Bílý králík je totiž poměrně čerstvý.

Honza Švácha

Frigyés Karinthy

(24. června 1887 - 29. srpna 1938) byl maďarský spisovatel, novinář, dramatik a překladatel. Před první světovou válkou se prosadil především jako humorista karikující své kolegy spisovatele, avšak jeho pozdější díla jsou již především hořkou satirou na válečné hrůzy. Ve své době patřil Karinthy dokonce k nejpedantnějším kritikům války i poválečné společnosti.

Jeho povídky, pro které je charakteristické vyhrocování běžných situací do absurdity, často spadají do žánru utopie až science fiction, v čemž mají velmi blízko k tvorbě jeho současníka Karla Čapka.

Není také bez zajímavosti, že právě Frigyés Karinthy mimo jiné přeložil do maďarštiny populární příběhy Medvídka Pú a jeho syn Ferenc Karinthy (1921-1992) patřil též k předním maďarským spisovatelům 20. století.

BÍLÝ KRÁLÍK (A TAKÉ ŠAKAL) MÍSTO DIVADLA BEZ ZVÍŘAT

Divadelní soubor Dialog z Brna se díky odřeknutí účasti ostravského Divadla Aureka II „přesunul“ z okruhu náhradníků do hlavního programu letošní volyňské přehlídky, zřejmě se divadelní pánbůh nechtěl smířit s tím, že jediným zvířetem, které se objeví v názvu inscenací, bude šakal. Brněnští se pro své jevištní ztvárnění nechali inspirovat životem a dílem Frigyese Karinthého, maďarského spisovatele, novináře, dramatika a překladatele první poloviny 20. století. Z jeho poměrně rozsáhlé tvorby jevištně realizovali tři kabaretní skeče (Velký dramatik, Hloupý manžel a Když dva dělají totéž), které nepatří ve svém žánru z dnešního pohledu zrovna k nejzdařilejším, mají poměrně jednoduchou stavbu a jejich příběh je záhy předvídatelný.

Skeče tvoří jednu ze dvou základních linií inscenace. Druhou pak představují autorovy životní osudy, které jsou znázorňovány v podstatě dokumentárním způsobem (autorem adaptace a zároveň režisérem je Jan Říha). Z počátku je nám převyprávěn historicky reálný životopis Karinthého, aby nám ho pak mohli inscenátoři předeslat ze svého vlastního fiktivního úhlu a v jisté komediální nadsázce představit maďarského spisovatele jako bonvivána, bohéma, sukničkáře, plagiátora a člověka, který se vlastně upil a umiloval k smrti. To vše je zahaleno do hábitu kabaretu, čemuž odpovídá jak režijně scénografické řešení, tak pojetí vypravěče jako kabaretiéra.

Také samotný začátek jevištního vyprávění odkazuje ke kabaretnímu pojetí a hravými a divadelně účinnými prostředky je nám demonstrována Karinthého cesta do Petrohradu (odvíjení filmového pásu, cesta kočárem atd.). Zmíněné prostředky se však brzy z jeviště vytráčí (či se již jen otrocky opakují) a prakticky vše (až na několik výjimek, např. seznam Frigysových milenek jako skoro nekonečné lepoporelo) zůstává především na slově a slovním jednání. Jinak tomu není ani ve zmíněných kabaretních skečích, jež obsahují spíše potenciál literární než divadelní a mají text-apelový charakter.

A zde nastává v inscenaci brněnského Dialogu problém v jevištním uchopení této látky a zejména v hereckých výrazových prostředcích. Není totiž zcela jasné, zda vědomým záměrem je zmíněné skeče interpretovat ryze v duchu konverzačním (zde ovšem chybí hereckému projevu patřičná nadsázka, lehkost, esprit, přesné načasování promluv a point a tím logicky i příslušný temporytmus) nebo v záměrné výstavbě dramatických situací (v tomto případě absentuje důmyslné a důsledné budování těchto situací a tím i vztahů z takovýchto situací vyplývajících, včetně motivace jednání postav – často jsme byli svědky neúměrného přehrávání a ničím neopodstatněné vnější karikatury), případně v uvědomělém kombinování obou přístupů.

Stejně tak není zcela čitelné „pohrávání si“ s realitou a fikcí v rovině spisovatelova životopisu, neboť by mělo být patrné, že se nejedná o nahodilé kombinování těchto motivů. Je škoda, že se tentokrát nepodařilo jevištně dostatečně naplnit hlavní inscenační záměr, který spočívá v absurdním paradoxu, že spisovatel, který tvořil, jak tvořil a žil, jak žil, je po své smrti prohlášen za velikého umělce a podle toho je také oslavován. A o to větší škoda, neboť jsem přesvědčen, že v textové předloze je zmíněný potenciál evidentně přítomen.

Milan Schejbal

Mně se to hrozně moc líbilo. Herci byli opravdu výborní, nemám co dodat.

Petr, Strakonice

Jo, bylo to moc pěkné, líbilo se mi to velmi.

Radek, Strakonice

Bylo to hezké. Nejvíc se mi líbila scéna, kdy se tomu šéfovi líbila ta ženská a naopak zaměstnanec poslal do blázince.

Daniela, Strakonice

Mělo to šmrnc, pointu, myšlenku a bylo to téměř profesionálně sehrané.

Marie, Volyňě

Hodně předvídatelné scénky, často popisně ilustrované a přehrávané. Často se to hraje (či spíše přehrává) až jako groteska, ale bohužel skoro úplně chybí gagy.

David, Praha

SEDÍ NÁM LÉPE BARY

Rozhovor se souborem Divadla Ojebad Praha

Kdo je šéf?

Soubor: Já, já, já! Ty jsi šéf? Ne, on je šéf. My jsme všichni šéfové. My jsme bez šéfa. (Smích.)

A jak se to projevuje například při hledání předlohy?

Oskar: To je pak někdo ten šéf. Ten, kdo si vybere předlohu a snaží se s ní potom něco dělat, ten se obětuje a je většinou ten šéf.

Anna: Oskar s Ottou jsou šéfové!

Oskar: Otta je přes tu předlohu a já jsem přes to, abych je kopal do pr... (smích)

Takže text k této inscenaci jste vytvořili spolu?

Oskar: Napsal ho hlavně Otto.

Otto: Přepsal. Ten původní záměr vznikl před x lety, když mě napadlo, že se Jerofejev (Moskva-Petuški) u nás dělal jenom jednou – v HaDivadle. Když jsem přišel s první přepsanou verzí předlohy, bylo mi řečeno, že je to moc dlouhé, moc ukecané, prostě absolutně nehratelné.

Anna: Vždyť to bylo delší než kniha!

Otto: A po dlouhých peripetiích jsme na to sedli s Oskarem. A bylo to dlouhé, to si uvědomuju, právě proto jsme vyškrtali spoustu scén.

Oskar: A taky jsme to zasadili do českých reálií.

Otto: Protože... Přestože máme ty ruské kořeny docela kvalitní, je to v našem případě s ruskými reáliemi asi nehratelné.

Oskar: Aby tomu lidi kolem rozuměli.

Říkáte, aby to bylo srozumitelné lidem – pro koho obvykle hrajete?

Junna: Právě pro úplně jiné publikum než tady.

Oskar: Máme kamarády, které zajímá kultura, takže ti se stírají jako diváci a je jich pořád dost.

Junna: A hrajeme po kavárnách, na malých místech, nehrajeme v divadlech.

Anna: Nám vlastně ten divadelní prostor moc nevyhovuje.

Otto: Sedí nám lépe bary.

A využíváte vždycky to členění prostoru?

Oskar: Ano. Baví nás okupovat ten prostor. Pokaždé to hrajeme jinde.

Anna: Třeba projekce – ta byla vyložene vymyšlená sem. Normálně tam bývá třeba fotka.

Vy jste dnes měli takovou nepřijemnou eskapádu...

Junna: Nepřijela nám čelistka. Místo toho jsme našli úžasné profesionální houslistky, které byly během půlhodiny zaučené.

Otto: Bylo opravdu skvělé, když člověk začal v nouzi shánět a ptát se „nemáte tady ve Volyni nějakého dobrého čelistu nebo čelistku?“, tak přišla odpověď: „Bohužel vás zklamau, nemáme, ale máme housle a violu, jestli nevdá.“ Takže komunikace tady byla absolutně perfektní.

Alice: Navíc hrály moc krásně. Rozdíl je možná v tom, že naši muzikanti znají tu hru, tak dokážou víc improvizovat, víc s tou hrou souzní.

Působíte jako kompaktní jednotka. Fungujete spolu už delší dobu?

Oskar: Potkali jsme se na gymplu.

Osm let jsme ve stejné sestavě. A naši muzikanti jsou školník a bývalá paní učitelka. Začínali jsme s improvizací. A potom jsme viděli Vosto5 a říkali jsme si – to nemá smysl. Vlastně jsme se nechtěli dělat Vosto5 konkurenci (smích). Na začátku jsme byli improvizční seminář. Na nástěnku jsme napíchlí papír a chodili jsme po třídách a jediný, kdo se přihlásil, byl Otto. (Smích.) A pak se chytili i ostatní.

BIBLE VŠECH ALKOHOLIKŮ

O ryzí autorský vklad obohatilo volyňskou přehlídku Divadlo Ojebad Praha prostřednictvím inscenace PRAHA-HRONOV ZPÁTEČNÍ. Představení stojí na scénáři, který je vynalézavou adaptací novely Benedikta Jerofjeva „Moskva Petuški zpáteční“. Text je přenesen do českých reálií - a poněkud syrový obraz ruského alkoholismu je navíc zjemněn a zněžněn do takřka „hrabalovské“ lyrictější polohy. Namísto hořké struny tak hra dostala kabátek téměř snový.

Zásadní složkou je v této inscenaci autorské osobnostní herectví, které je nejpřesnější u Otty Linharta v roli „Bědy“, jenž se v jeho podání stává nejen velmi divadelně pravdivou, ale i naivně dojemnou postavou. Bohužel, u dalších protagonistů je už suverenita a přesvědčivost autorského hereckého projevu nevyrovnaná a nezřídka se jim nedaří naplnit to, co text a situace vyžadují. Tato neumělost sice sem tam vnese na jeviště inzitivní půvab – jak je tomu např. u „dábelského“ výstupu Sfinxe – ovšem je otázka, nakolik jde v těchto chvílích o vědomě tvarovaný záměr a nakolik jde o kouzlo nechtěného.

Děj se odehrává v pomalém deliricky kocovinovém temporytmu, což sice napomáhá tvorbě atmosféry, na druhou stranu to ale má svá úskalí projevující se v kolísavém a nevyrovnaném napětí celého představení.

Tento divadelní tvar stojí na dráždivé hranici, která pomyslně leží mezi klasickým interpretačním divadlem a alternativními divadelními druhy, na které odkazuje už samotný klíč, jímž se hra otevírá. Jednotlivé postavy lemují foyer a komunikují s divákem ještě před začátkem představení, které je tímto vyvedeno nejen před pomyslnou rampu, ale dokonce až před samotný sál.

Podtrženo sečteno, Bědova cesta je nejen cestou alkoholickým raušem, ale je i generační cestou k osobitému autorskému tvaru a výpovědi, což je pro každou přehlídku cenný materiál k přemýšlení nad cestami moderního divadla.

Kateřina Baranowska

A pijete při představení na jevišti opravdový alkohol?

Alice: Něco ano.

Oskar: Absinth je opravdový, alpa je taky pravá, víno je opravdové...

Anna: Ale to, co jsme pili ve vlaku, to byla voda. Normálně hrajeme v osm večer, tak se předpokládá, že zaprvé

jsme mnohem opilejší a zadruhé lidi jsou víc opilí, a pak to taky víc chápou. Oskar: Je třeba mít určitou hladinku...

To znamená, že večer dáte repete u baru...

Soubor: No to by bylo skvělé!!!

Kateřina Hora Chalupníková

Bylo to zajímavé, jsem z toho trošku zmatená, ale líbilo se mi to.

Alice, Praha

Bylo to zajímavé. Líbil se mi začátek, že když jsme přišli, už na nás mluvili. To jsem ještě nikde neviděla.

Lucie, Volyň

My jsme byli jen na posledních pět minut. Ale těch posledních pět minut se nám moc líbilo.

Zlata, České Chalupy

Mně se líbilo to civilní herectví neherectví, podané s lehkostí. Z toho jsem byla mile překvapená.

Eva, Veverská Bítýška

Ta myšlenka byla tak složitá, že o ní člověk musí přemýšlet, aby na ni přišel. Takovouhle formou se mají dělat věci, které z toho jednoduše vyplynou.

Jitka, Veverská Bítýška

Mně to teda moc nechtlo.

Veronika, Veverská Bítýška

Já jsem vzpomínala na to, když mi bylo devatenáct, jak mi bylo vždycky špatně. Takže to pro mě bylo hrozně osobní představení.

Eva, Brno

John Patrick Shanley: Pochyby

MÁME RADOST, KDYŽ DIVÁCI NEVĚDÍ

Rozhovor s režisérem a představitelem kněze Liborem Ulovcem

Stává se vám, že se po představení publikum rozdělí na dvě poloviny – jednu, která věří knězi, a druhou, která stojí na straně ředitelky školy?

Ne, ale stává se nám, že diváci nevědí. A když se to stane, máme z toho největší radost. Někdy samozřejmě z představení vyjde, že je kněz spíše viněn, někdy zase naopak. Ale největší radost máme, když diváci odcházejí a mají stejné pochyby jako sestra Aloysius.

Máte vy sami pro sebe rozhodnuto, jak to tedy bylo? Ale neříkejte mi kdyžtak jak.

Já to mám vnitřně rozhodnuté. Ale v souboru jsme to neřešili a děvčata neví, jak to mám.

Překvapilo mě, že text pochází z roku 2004, spíš jsem čekal, že bude staršího data.

Myslím, že reflektuje společenskou potřebu té doby nějakým způsobem hovořit o skandálech, které tehdy zasáhly církev, nějak je reflektovat. Jenže my jsme to chtěli hrát trochu jinak, pro nás není tématem to, že někde je nějaká instituce, kde se zneužívají děti. Myslíme si, že je škoda ji číst primárně jen v tomto kontextu. Snažili jsme se – a samozřejmě nevíme, jak se

nám to povedlo – hrát to obecněji o pochybách, o pravidlech, o černobílém vidění světa. O tom, že člověk raději věří pravidlům, protože se bojí převzít odpovědnost za vlastní rozhodnutí.

Museli jste tedy text výrazně upravovat?

Neupravovali jsme jej výrazně, protože příběh je daný. Spíš jsme se snažili režijně posílit postavu sestry Aloysius, aby to pro diváka nebyla jen detektivka o tom, kdo co udělal a neudělal. Ale škrtili jsme některé repliky a museli jsme přepsat celou jednu scénu. Je to ta, kde Martha hraje paní Mullerovou. Museli jsme z textu vyhodit všechna „ř“. (smích)

Pokud můžu mluvit za sebe, tak se vám to povedlo. Detektivku jsem v tom zas tak moc neviděl.

Jsou i diváci, kteří hru čtou jako příběh sestry James, která na konci může vyjít jako morálně nejsilnější osobnost.

A zároveň nejvíc pochybuje – o sobě.

Ano, o sobě, o tom, ke komu se přiklonit, zmítá se mezi dvěma autoritami a nakonec nachází jistotu v sobě. Sama uvěří a řekne si, takto je to správně. A proto může na konci sestře Aloysius dát rozhřešení.

Hráli jste někdy Pochyby pro nějaké církevní publikum?

Moje děti chodí do církevní školy, stejně jako děti představitelky sestry Aloysius. Takže na nás byl celý pedagogický sbor základní školy svatě Voršily v Praze, někteří i opakovaně, a musím říct, že to téma velmi zarezonovalo. Je to i tím, že ta škola je velmi otevřená. A také vnímali spíš to obecné téma pochyb než téma církevní. My ani na scéně nemáme žádné vyslovené církevní artefakty, kromě kostýmů.

Konec Pochyb – jaké další projekty chystáte?

Divadlo SoLiTEater funguje na zvláštním principu – jsem to já a na každé inscenaci se snažím spolupracovat s různými lidmi. S Vladkou Zborníkovou z České Lípy a s Jirkou Dědourkem z Libochovic děláme pod režijní taktovkou Jardy Kodeše Lécitele od Briana Friela. A od června začínáme s Mirkem Pokorným pracovat na jedné hře o Oscaru Wildovi, kde budu já, kamarádka ze souboru Pibimpap-Rizoto a kamarád z pražského Neomluveného divadla.

David Slížek

POCHYBY KRITIKOVY

Tony Award. Pulitzerova cena. Oskar. Inscenace v pražském Národním divadle. Velká očekávání, která by neměla budít pochyby. Shanleyho Pochyby jsou americkou hrou s příkladným životopisem. Možná až příliš dobrým. Ba z pohledu Evropana snad i mírně přeceněným. Zkrátka a dobře: současné drama s příběhem z nedávné minulosti. Z nepříliš vzdálené americké minulosti, z doby, kdy atentát na Kennedyho byl loňskou tragédií a černošská segregace realitou.

Co se potom ale stane, když inscenátoři historické a společenské kontexty odsunou na vedlejší kolej a zaměří se na obecné a univerzálnější srozumitelné aspekty dramatického textu? Inu, mohou vyprávět příběh o školním kaplanovi Flynnovi, který zřejmě obtěžuje malého černošského chlapce, a ředitelce školy, řádové sestře Aloysius, která tuší, že k něčemu takovému došlo, ale není si jistá. Spor o hledání pravdy, různých obviněních, dohadech a tušeních. Takový, který je pochopitelný v jakémkoli kontextu. A to vše se závěrečným výstupem (černošské) maminky obtěžovaného žáka.

Takovou inscenací se však, chtě nechtě, budou neustále prolínat různě intenzivní stopová množství odkazů na jinou (v tomto případě tedy americkou) historicko-kulturní realitu, neb pouhá zmínka o Kennedyho smrti působí za oceánem podobně jako u nás kontext roku '68 či první republiky. Není jakkoli nutné inscenátory nabádat k obligatornímu výkladu zmiňovaných témat, je však dobré je mít na paměti, neb jsou pro chápání podobných dramatických textů - bez pochyb - zásadní.

Divadlo SoliTEAtr si však svou práci komplikuje ještě z jedné strany - herci, kteří režírují, to jednoduché nemají. A měl bych velké pochyby, zda tak nelehký text, jakým Shanleyho Pochyby jsou, lze z této pozice ukočírovat. Zda je možné adekvátním způsobem předvést průběžné proměny vztahů (zejména) mezi dvěma hlavními postavami (Flynnem a Aloysius) a nechat tak diváka adekvátně na pochybách, kde se vlastně skrývá všemi ohledávaná pravda...

Kritikovy pochyby však zůstávají i jinde: zda by si samotný dramatický text nezasloužil ještě další dramaturgickou práci/úpravu, zda by se nedalo zapracovat na větší dynamice vztahů i situací či například zda by neuškodilo zamyslet se nad rolí monologů ve formě kázání. Cynikovy pochyby by možná zůstaly i poté. A proto se možná raději budu těšit na další inscenaci, v níž se herec a režisér stanou dvěma.

Petr Christov

Pochyby jsem viděl v Klášterci a ta doba, co od toho uplynula, se na tom velmi pozitivně projevila. Bylo to silné představení už tenkrát v tom Klášterci. Ale je to velká síla. Moc pěkné.

Jan, Klášterec nad Ohří

Byla tam spousta emocí, takže ty emoce ve mně ještě doznívají. Pokud má divadlo něco sdělit, tak tohle divadlo určitě něco sděluje. Určitě si z toho divák něco odnáší a každý si v tom najde to svoje.

Marcela, Hronov

Zajímavé. Tadyta tématika, co se týká církve, to není moje parketa. Ale to odehrané představení se mi líbilo. To zpracování. Jednotlivé postavy byly skvěle zahrané.

Roman, Volyně

Bylo to vážně pojaté. Bylo to skvěle zahrané, musím říct, že na to, že hráli ve třech skoro osmdesát minut, je to neuvěřitelné. Jediné, co mi vadilo, je, že scéna byla dole, protože jsme toho moc neviděli. Nevím, z jakého důvodu to nebylo na jevišti. Ze hry mám moc dobrý pocit. Poprali se s tím dobře.

Honza, Volyně

Já dělám s dětmi, tak to bylo pro mě hodně silné téma. Už jsem to viděla podruhé a tentokrát jsem měla opravdu větší pochyby o tom knězi, než když jsem to viděla poprvé.

Zdenka, Klášterec nad Ohří

Bylo to pěkné. Líbil se mi ten příběh. Hlavně ten příběh a to provedení. Jak to měli takové jednoduché, ale dali do toho podle mě všechno, byli umělecky nadaní.

Iveta, Strakonice

ROZHOVOR

...dokončení ze strany 1

Dříve to bylo jinak?

Rozhodně. V opěře to bylo možná ještě víc, protože je konzervativnější v jistých věcech, ale i pokud jde o činohru, byly hranice a normy velmi jasně vymezeny a to, co bylo mimo, se drželo v jiných podobách, polohách a řečněme prostorách pro předvádění, než dnes, kdy se to naprosto prolíná a kdy to naprosto splývá a nevíte přesně, jestli to má být na Písku nebo tady.

Dají se při této různorodosti představení vůbec porovnávat?

Někdy mám ten pocit, že nemám přesná kritéria, podle kterých bych je srovnal. Někdy dojde skutečně k takovému výskytu rozdílů, které vidím, že si říkám ježišmarja, jak na to mám nahlížet, kudy na to mám jít, abych našel společného jmenovatele. Hledám ho někdy velmi těžko.

Ve Volyni jste poprvé, jaký na vás činí dojem?

Mně to tu připadá velmi příjemné. Zatím nemohu říct víc, než že celková atmosféra, celkové prostředí na mě působí velmi pozitivně.

Petra Jirásková

BURKE CUP

Soutěž (nejen) divadelních týmů proběhne vzhledem k nepříznivému počasí od 16:00 do 18:00 v budově kina.

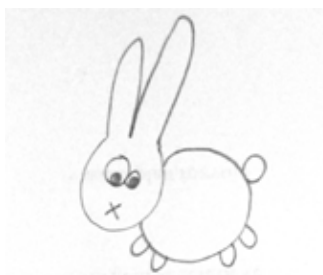
Letošní podtitul soutěže zní "Šperk pro Outěchovou".

Soutěžní týmy o 3 až 5 osobách se mohou hlásit na nástěnce u vchodu do divadelního sálu Na Nové.

Vítězný tým získá pobyt zdarma na Divadelním Pikniku Volyně 2015!

KVÍZ

Níže uvedené kresby reprezentují názvy včerejších představení. Kdo uhodne, který obrázek patří ke které inscenaci, získá dobrý pocit.

PROGRAM

Sobota 17. května 2014

10.00 (NN) DS NA TAHU Červený Kostelec / režie: Jana Jančíková
Petr Strnad: Srdeční záležitosti

12.30 Diskuse (Kočár do Vídně, Srdeč. záležitosti)

14.00 (NN) DS NETRDLO Vyškov při MKS Vyškov / režie: Alois Kummer
Slavomír Mrozek: Letní den

16.00 BURKECUP 2014 – soutěž (nejen) divadelních týmů

18.30 (NN) DS Jirásek Česká Lípa / režie: Václav Klapka

William Shakespeare, Václav Klapka: Jak se Vám líbí Jak se Vám líbí

20.20 (Sokolovna) TRIARIUS Česká Třebová / režie: Josef Jan Kopecký
Jan Procházka: Kočár do Vídně

21.00 Diskuse (Letní den, Jak se Vám líbí...)

Neděle 18. května 2014

10.00 HOST PŘEHLÍDKY (Tvrz nebo NN) Geisslers Hofcomedianen Kuks / režie: Petr Hašek
W. Shakespeare, Petr Hašek: **Romeo a Julie (ve)dle Romia und Juliety**

12.30 (Plovárna / v případě nepřízně počasí Na Nové)

Slavnostní zakončení Divadelního Pikniku Volyně 2014 s vyhlášením výsledků, předáním ocenění a rautem

HLÁŠKA DNE

*“Já když nevidím,
tak vypouštím.”*

Milan Schejbal

Zpravodaj XXIII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2014. Redakce: Petra Jirásková, Edita Schejbalová, Kateřina Hora Chalupníková, Honza Švácha, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.